

Gården Seljestad like ved Finnsnes er en av de eldste bebyggelsene i distriktet. Eiendommen er utskilt av det store Sandvik-bruket, som blir nevnt i statsdokumenter allerede på 1300-tallet. Jorden her tilhørte da kirken, og lå under administrasjon av Trondenes-bispen. Forleden besøke vi J. H. Seljestad og tok en titt på noen av de gamle sakene han har samlet på gården, Seljestad I.

— Visst skal vi ha kaffe, sier J.H. — han fyller kvernhalen og sveiver i vel, og fløtt går det, for kverna er bare hundre år gammel og maler like fint som handelsmannens strøm-drevne pulverslagsmaskin. Forresten regnes ikke 100 år for å være noen alder her i gården. Kjøerne, bøstefarstolen, skinnbibelen og huspostil-

lens Gården Seljestad var i eldre tider samlingsstedet når Hauges disputer kom til bygd. Her holdt blant annet den landskjente Heliland «lesna» — og mange andre. Folk hadde stor respekt for «Gjedsordets» den-gang, også de som i det daglige ikke var særlig religiøst inter-essert.

Vi sitter og betrakter bøste-

J. H. Seljestad legger ut om femberingen og åtringen. Han kjenner modellene ut og inn, vet navn på alt. Mange underlige uttrykk, ord fra gamle sjømanns- og fiskarspråket som nå går i glemmeboka over alt.

Vi besøker

Gamle Seljestad

— Bygdemuseet på Finnsnes

lea er mye eldre, men alderen berer de godt alle sammen, J.H. iherregott, og han er da tre kvart hundrar, han også. — Slik skal kaffen være, sier Seljestad og viser oss. Nå for tiden knuser de kaffen til støv og lager en slags suppe på kjelen, rene grisier. For vår del er vi falt i staver foran båtmodellene hans som står oppstilt inne i gammelstua. En fembering og en åtring, tro kopier av de stolte farKostene som engang plynde sisen langs kysten. J.H. kjenner disse modellene sine ut og inn, han vet navn på alt og kommer med mange underlige uttrykk som få av den nåværende ungdom kjenner til. Det gamle sjømanns- og fiskarspråket holder på å gå i glemmeboka, sier Seljestad beklagende.

— Har du laget disse båtene selv?

— A nei, den kunsten er ikke blitt meg til del. Det var en av de gamle mestere som skapte dem, han er borte på forresten. Ja, det synes ut blant femberingsfolket. Vi blir i den eldgamle bibelen og undrer oss over at folk skjønte de forsnirklede typene — men Seljestad er nærmest ekspert på denalags skrift. Denne bibelen ble trykt før våre besteforeldre så dagens lys, den utkom i København med bidrag fra hel-tiske bibelselskap, finner vi ut. På permens innerste har flere generasjoner skrevet sine navn — «Denne Guds bog tilhører —» osv. Den siste som har skrevet er J.H. selv.

farstolen, blanklitt og ærverd-ig står den der, som en frem-med mellom to skinnende vind-ressetoler. Det er dypte groper i det nederte tretrisset, hvor trøtte arbeidsfolk har hvilt be-lia nå etter endt arbeidsdag. Ja, det er en tid siden denne ble laget, sier Seljestad. Den har tjent Seljestad-folket i genera-sjoner. Han drar stolen frem

til vinduet. Her hadde de gamle sin andaktstund med huspostil-len. Vi blir litt i boken, den er velbrukt, men pent be-handlet.

Kaffen er kommet på bordet, og mens vi nyter den forteller Seljestad om Finnsnes i gamle dager. Forholdene den-gang kan ikke sammenlignes med dagens. En helt annen

livsrytme nå. Småbrukar- og fiskartilværelsen i gamle da-ger bød på hardt slit. Ingen kom gratis til rikdom. Kna-gert om utkommet kunne det ofte være — men likevel, folk hadde det kanskje bedre enn i dag på en måte.

— Har det vært noen «fag-folk» og sett på disse gamle tingene dine? spør vi, og sender den veldige stuelampen et beundrende blikk.

— Joda, jeg har hatt folk fra Tromsø Museum her, og de kommer antakelig igjen. Det er vistnok meningen at man skal prøve å grave frem et gammelt hus i Sandvik. Hu-set kom til syne en gang jor-da raste ut ved en liten bekke her i nærheten, og det måtte være meget gammelt, for selv ikke de aller eldste dengang kunne huske at de hadde hørt om noen bebyggelse — på det stedet.

— Har du mye av de gamle redskapene?

— En del er det da. Stavkjær-ne og bunkre —

— Vi må avbryte og oppføre hva bunkre er for noe, vi synes å ha hørt det engang, men husker ikke riktig.

— Kjeller, forklarer J.H. TM å ha melk i, f. eks.

— Og innbo?

— Ja, kjøkkenbenken se over to hundre år.

Det er i alle fall den eldste kjøkkenbenken vi har hørt om, og vi kan like å være å mndre oss over hvor mye mat som i løpet av disse hundreårene har passert skapet i den, men vi tror så gjerne at det er noen skiver.

Over femberingen og åtringen henger et bilde av en far-kost som er fremmed for oss øverst på veggen troner Red — det er den gamle nordlands-jekta, opplyser Seljestad. Men ningselskaps merke. J.H. er nemlig forhenværende reise-sekretær i selskapet, han virket i mer enn tjuu år, og det er vel neppe en fjordarm i landsdelen hvor han ikke har latt sin røst høre. — Etter be-løst er vi mer enn overbevist om at ingen av hans tilhøgere noen gang kledet ser.

J. H. har kosestund ved vinduet på Seljestad I. Huspostillen han leser i ble trykt før våre besteforeldre så dagens lys, og de snirklede bokstavene er ikke enkle å finne ut av. Men Seljestad er nærmest ekspert på gammel skrift og leser den like lett som den vanlige Huspostillen og gammelbibelen virker vel-brukte. Seljestad forteller at forfedrene hans var religiøst inter-essert, og at Seljestadgården i gammeltid ofte var samlings-sted når Hauges disputer kom til bygd.